

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 05.02.2007, sp. zn. Nt 453/2007, ECLI:CZ:KSPH:2007:NT.453.2007.1

Číslo: 17/2010

Právní věta: Překážkou předání vyžádané osoby není to, že vyžadující strana vydala dva evropské zatýkácí rozkazy, na jejichž základě je vyžádáno předání téže osoby, neboť je-li o předání žádáno stejným státem, neuplatní se volba předvídaná v ustanovení § 419 odst. 1 tr. ř. pro případ souběhu evropských zatýkácích rozkazů. Pro takový závěr svědčí možnost státu, jemuž již vyžádaná osoba byla předána, žádat dodatečně o souhlas se stíháním jiných trestných činů spáchaných před předáním či o souhlas s výkonem trestu odnětí svobody, ochranného opatření apod.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 05.04.2005

Spisová značka: Nt 453/2007

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Souběh více evropských zatýkácích rozkazů

Předpisy: § 419 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Praze z podnětu návrhů Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 21. 12. 2006 a 22. 1. 2007, sp. zn. KZV 111/2006, rozhodl o výkonu evropských zatýkácích rozkazů vydaných na slovenského občana Š. G., takto :

I. Podle § 411 odst. 1 tr. ř. se předává slovenský občan Š. G., bytem trvale B., Slovenská republika, přechodně M., Česká republika, t. č. v předběžné vazbě, k trestnímu stíhání do Slovenské republiky na základě evropských zatýkácích rozkazů vydaných A/ dne 5. 10. 2006 a B/ dne 11. 1. 2007 Okresním soudem v Brezne, Slovenská republika, a to pro trestné činy porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 a podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Slovenské republiky (ad Aa/), pro něž je vedeno u zmíněného soudu trestní stíhání pod sp. zn. 2 T 117/2003 a jichž se měl dopustit tím, že

1) dne 23. 8. 2002 v B., Slovenská republika, vnikl do bytu J. S., která se jeho vstupu snažila zabránit tak, že ho násilím odtlačila do chodby bytu, přičemž od jí vyhrožoval tím, že se jí něco stane, pokud neodstoupí od dveří;

2) dne 29. 1. 2002 uzavřel s obchodním zástupce společnosti Q. a. s. K., Slovenská republika,

smlouvu o následné koupi pronajaté věci, na jejímž základě v prodejně N. Elektrodóm v B. B., Slovenská republika, převzal televizor zn. Philips 14 PV 505 Silver v hodnotě 21.365 Sk a zn. Sony PS v hodnotě 8297 Sk, uhradil přitom akontaci 5924 Sk a zbývající částku 23 721 Sk se zavázal splatit v deseti měsíčních splátkách, neuhradil však nic a zmíněné společnosti tak způsobil škodu 23 721 Sk;

3) dne 31. 1. 2002 uzavřel s obchodním zástupcem společnosti GE C. M., k. s. B., Slovenská republika, smlouvu o úvěru na nákup zboží – obkladů v hodnotě 31 116 Sk, při jeho převzetí v prodejně B. v B. B., Slovenská republika, uhradil akontaci ve výši 6224 Sk a zbytek, tj. 24 892 Sk se zavázal uhradit v deseti měsíčních splátkách po 3057 Sk, počínaje dnem 28. 2. 2002, nezaplatil však nic a zmíněné společnosti tak způsobil škodu 24 892 Sk;

Dále se předává pro trestné činy krádeže podle § 247 odst. 2 písm. a), porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 3 a loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Slovenské republiky, pro něž je stíhán u stejného soudu pod sp. zn. 2 T 90/2002 (ad Ab/) a jichž se měl dopustit tím, že :

4) dne 12. 3. 2002 spolu s R. V. a M. M. kolem 20.00 hod v lokalitě Z. v katastru města B., Slovenská republika, přijeli po vzájemné dohodě k domu č. 8, navlékli si na hlavy punčochy, otevřeli neuzamčené dveře a vnikli dovnitř bez souhlasu majitele I. M., kterého pak začali napadat, bili ho pěstmi po celém těle, lepící páskou mu slepili ruce a přelepili ústa, načež R. V. od něj požadoval finanční hotovost se sekýrou v ruce, vyhrožoval mu zabitím, několikrát ji zaťal do vedlejší stěny a na to poškozený prozradil, kde má peněženku s částkou 8000 Sk, M. M. a Š. G. následně do vozidla, jímž přijeli, vynesli vypracované kožešiny a trofeje kančí, srnčí a jiné zvěře v počtu 30 kusů v hodnotě 63 900 Sk, R. V. vzal poškozenému ještě mobilní telefon zn. Siemens v hodnotě 1500 Sk, jednu trofej poškodil a následně všichni tři odešli, odcizené věci ukryli v garáži M. M. a poškozenému I. M. způsobili odcizením škodu ve výši 63 900 Sk a poškozením další škodu 6250 Sk;

5) spolu s D. N. v přesně nezjištěný den v únoru 2002, kolem 3.00 hod. v B., Slovenská republika, po vzájemné dohodě, vnikli do osobního automobilu zn. Škoda 105L, po odstranění těsnící gumy levých předních dveří a za pomoci ohnuté antény Š. G. dveře zevnitř otevřel, a zde odcizili autorádio zn. FIRST Austria, model 87, které pak prodali za 500 Sk a majiteli O. F. tak způsobili škodu 1500 Sk a poškozením vozidla další škodu 200 Sk. Ad B/ se Š. G. předává pro trestné činy zpronevěry podle § 248 odst. 1, loupeže podle § 234 odst. 1, porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 a krádeže podle § 247 odst. 2 písm. a) tr. zák. Slovenské republiky, jichž se měl dopustit tím, že :

6) dne 7. 2. 2002 v B., Slovenská republika, v prodejně E. uzavřel se zástupcem společnosti U., a. s., B. smlouvu o koupi pronajaté věci, na jejímž základě převzal televizor zn. AIWA, model SE 2130, v hodnotě 11 790 Sk a DVD přehrávač zn. Sanyo 6000 v hodnotě 12 000 Sk, přičemž uhradil akontace ve výši 1179 Sk a 1200 Sk a zbývající částku 26 170 Sk se zavázal uhradit v deseti měsíčních splátkách, které však nezaplatil a převzaté věci koncem roku 2002 prodal neznámé osobě za 7000 Sk, čímž shora uvedené společnosti způsobil škodu 26 170 Sk;

7) spolu s B. N. v nezjištěném dni v srpnu 2003 kolem půlnoci v B., Slovenská republika, po vzájemné dohodě vešli neuzamčenými dveřmi do domu č. 5 bez souhlasu majitelky M. K., která již ležela, vnikli dovnitř, jmenované B. N. přitlačil na tvář polštář, aby je nepoznala a Š. G. prohledával prostory kuchyně a oba na poškozenou křičeli, aby jim vydala peníze, přičemž odešli až poté, co jí sebrali 2000 Sk a nejméně jednou ji udeřili pěstí;

8) spolu s M. S. se 19. 9. 2003 kolem 12.00 hod. v obci B., Slovenská republika, po předchozí dohodě vloupali do bytu v budově železniční zastávky č. 459 tak, že Š. G. vyskočil na parapet,

otevřeným malým okénkem si otevřel zevnitř velké okno, vnikl dovnitř a ke škodě V. V. odcizil televizor zn. Orava Color 486 a minisystém zn. AIWA NSX-SZ2 v celkové hodnotě 11 000 Sk, které podal oknem venku stojícímu M. S.

II. Podle § 411 odst. 4 tr. ř. se předběžná vazba Š. G. přeměňuje ve vazbu předávací.

Z o d ů v o d n ě n í :

Usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 1. 2007 byly ke společnému řízení spojeny dva samostatně podané návrhy Krajského státního zastupitelství na výkon postupně vydaných evropských zatýkacích rozkazů Okresního soudu v Brezně ze dne 5. 10. 2006 a 11. 1. 2007. Oba tyto návrhy pak byly ve společném řízení a v rámci veřejného zasedání projednány a soud poté dospěl k závěru, že je na místě jim vyhovět, neboť jsou pro to splněny podmínky dané zákonem i Rámcovým rozhodnutím o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy EU.

Oba evropské zatýkací rozkazy tu shodně vydal Okresní soud v Brezně, tedy orgán k tomu oprávněný, a to vůči občanu vyžadujícího státu (jakkoli to nezbytné pro jeho výkon není). Splněny jsou i další podmínky, jimiž byl soud povinen se zabývat. V první řadě jde o podmínku oboustranné trestnosti činů, pro něž se předání žádá. Mezi těmi, na něž oba shora označené evropské zatýkací rozkazy dopadají, je totiž pouze jediný, který vyžadující strana označila jako trestný čin, u něhož není nutno zkoumat oboustrannou trestnost; jde o trestný čin podvodu, který je mezi trestnými činy, u kterých zmíněného šetření není třeba, označen i v § 412 odst. 2 písm. h) tr. ř. Pro zmíněné řešení je přitom splněna i další zákonná podmínka, tj. že musí jít o trestný čin, za který je možno ve vyžadujícím státě uložit trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně tři roky. Právě trestní sazbou se zmíněnou horní hranicí totiž trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Slovenské republiky ohrožen je. U ostatních trestných činů, pro něž se tu předání k trestnímu stíhání žádá, však je třeba oboustrannou trestnost zkoumat, za kterýmžto účelem vyžadující stát řádně předložil znění skutkových podstat na jednotlivá stíhaná jednání dopadajících, stejně jako popis skutků, pro něž byly jednotlivé evropské zatýkací rozkazy vydány. Jde tu jednotlivě o trestné činy porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, příp. odst. 1, 3., loupeže podle § 234 odst. 1, krádeže podle § 247 odst. 2 písm. a) a zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. Slovenské republiky. Úvaha soudu stran splnění připomenuté podmínky tu přitom byla o to jednodušší, o co bližší si jsou znění trestních zákonů (v aplikované podobě) českých a slovenských, jejichž základ vychází ze společného zdroje. Lze tedy bez pochybností uzavřít, že u všech vyjmenovaných trestných činů jsou zákonné znaky, od nichž je trestnost vyvozována, prakticky totožné; pokud jde o trestný čin porušování domovní svobody, liší se mírně pouze zákonné znaky zakládající okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, s nimiž je spojen postih podle odst. 3 § 238 tr. zák. (alespoň ve znění předloženém); zatímco slovenský trestní zákon tu vyžaduje, aby pachatel použil při činu násilí a spáchal jej se dvěma osobami, český trestní zákon tuto přísnější kvalifikaci alternativně spojuje i s pohrůžkou bezprostředního násilí (nebo násilí), je-li současně splněna další podmínka, jíž je buď spáchání činu se dvěma osobami nebo se zbraní. To ovšem nic nemění na tom, že měl-li se tohoto trestného činu Š. G. dopustit se dvěma osobami a měly-li všechny tyto osoby vůči poškozenému užívat násilí, šlo by o jednání nesporně podle českého trestního zákona trestné, lhostejno, zda by bylo využito zmíněné kvalifikace či nikoli. V první řadě je tu totiž na místě připomenout, že ono jednání (viz ad 4/ ve výroku shora) by bylo shodně v obou státech kvalifikováno jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., u něhož jsou zákonné znaky v obou úpravách naprosto shodné. Totožná je situace i u trestných činů zpronevěry a krádeže, i když u druhého z nich by v českém trestním právu bylo – za shodných zákonných znaků – užito kvalifikace podle § 247 odst. 1 písm. b) a u prvního je současné znění českého trestního zákona rozšířeno i o přisvojení si jiné majetkové hodnoty. To však nic nemění na tom, že všechna jednání, tak jak byla shora popsána, by byla trestná i podle českého práva, a to většinou obdobně jako podle práva slovenského (včetně hrozících sankcí).

Pokud jde o ostatní podmínky, k jejichž zkoumání je soud zákonem zavázán, nebylo rovněž zjištěno nic, co by vyžadovalo zamítnutí předání vyžádané osoby. V první řadě stran těchto podmínek nutno připomenout, že neexistuje žádné amnestijní rozhodnutí, které by v České republice na trestnou činnost, pro níž se předání žádá, dopadalo a že zjištěny nebyly ani okolnosti, které by umožnily uzavřít, že tu je trestní stíhání promlčeno. Této otázce státní zastupitelství v rámci předběžného šetření, předcházejícího prvnímu z podaných návrhů, sice nevěnovalo patřičnou pozornost, ač jej k tomu ustanovení § 409 odst. 3 písm. h) tr. ř. zavazuje, nicméně soud v tomto ohledu vyžádal doplňující informace a státní zastupitelství následně předložilo i znění potřebných ustanovení slovenského trestního zákona a v zájmu odstranění všech pochybností i přehled úkonů trestního řízení v jednotlivých věcech, zahrnujících trestní stíhání vyžádané osoby, které mají vliv na stavění či přerušování promlčecí doby. Pokud jde o chronologicky dřívější evropský zatýkácí rozkaz, je z připomenutého přehledu patrné, že z úkonů činěných ve věci 2 T 117/2003 v adekvátní promlčecí době, tedy lhůtě pětileté (oba stíhané trestné činy jsou ohroženy trestem odnětí svobody do 3 let), byla činěna řada úkonů, jakkoli to není podstatné, protože poslední ze stíhaných trestných činů měl být spáchán v srpnu 2002 a jde o čin stejně trestný jako ten dřívější, takže ve smyslu § 67 odst. 3 písm. b) tr. zák. Slovenské republiky (stejně i podle českého trestního zákona) začíná promlčecí doba běžet až od jeho spáchání, tudíž zatím neuplynula. Pokud jde o trestní věc 2 T 90/2002 v úvahu z hlediska možného promlčení přichází pouze nejmírnější ze stíhaných trestných činů, tedy trestný čin krádeže podle § 247 odst. 2 písm. a) tr. zák. Slovenské republiky, který měl být spáchán v únoru 2002 a který je ohrožen trestem odnětí svobody do dvou let, takže na něj dopadá promlčecí doba tříletá, avšak i tu by bylo nutno počítat od 12. 3. 2002 (kdy měl být spáchán přísnější trestný čin stíhaný v téže věci), či od srpna 2002 – viz shora, či ještě přesněji od září 2003, kdy se měl Š. G. dopustit mj. trestného činu loupeže, k jehož stíhání má sloužit žádost o předání jmenovaného na základě druhého z vydaných evropských zatýkácích rozkazů. Dlužno proto jen dodat, že již 4. 8. 2003 byl u vedené věci vyhlášen nepravomocný rozsudek, proti němuž prokurátor v prosinci 2003 podal odvolání, přičemž 5. 10. 2006 byl vydán pro tuto věc a tím i ve vztahu ke zmíněnému trestnému činu evropský zatýkácí rozkaz, který lze jistě považovat také za úkon směřující k trestnímu stíhání pachatele ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák. Slovenské republiky (obdobně i stejné ustanovení českého trestního zákona). Lze tedy uzavřít, že trestní stíhání tu z pohledu obou v úvahu přicházejících právních úprav promlčeno není, zvláště když obě počítají i s tím, že se do promlčecí doby nepočítá doba, po kterou se pachatel zdržoval v cizině, přičemž vz. výpovědi Š. G. je zřejmo, že v České republice pobývá prakticky již od listopadu 2003.

Otázka eventuálního promlčení trestního stíhání z hlediska práva státu vyžadujícího (§ 409 odst. 3 písm. h/ tr. ř.) či státu dožádaného (§ 411 odst. b/ tr. ř. za předpokladu, že by bylo na místě aplikovat § 20 odst. 1 tr. zák.) byla samozřejmě řešena i v případě trestných činů, pro něž se předání žádá na základě pozdějšího evropského zatýkácí rozkazu. Pokud jde o skutek popsany pod bodem 7) shora je promlčecí doba na něj dopadající desetiletá, takže její uplynutí nepřichází v úvahu, pokud pak jde o trestné činy zpronevěry podle § 248 odst. 1 tr. zák. Slovenské republiky /bod 6) výroku shora/ a krádeže podle § 247 odst. 2 písm. a) tr. zák. Slovenské republiky/bod 8) shora/ je promlčecí doba rovna třem letům, avšak ve druhém případě ji zvyšuje na 5 let trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Slovenské republiky, jehož se měl v souběhu s trestným činem krádež Š. G. dopustit, takže uplynout mohla zatím pouze promlčecí doba dopadající na skutek popsany shora pod bodem 6); ta by (viz úvaha související s dřívějším evropským zatýkáčím rozkazem) počala běžet až v září 2003, přičemž z přehledu poskytnutého Okresním soudem v Brezně je zřejmé, že trestní stíhání tu bylo vznesením obvinění vůči jmenovanému zahájeno až 19. 3. 2004, následně 7. 9. 2004 bylo pro jeho nepřítomnost přerušeno a pokračováno v něm bylo na základě usnesení z 5. 1. 2007. Ani tady proto o promlčení nelze hovořit.

Dále byl soud povinen zkoumat, zda Š. G. nebyl v České republice či v jiném státě za stejný skutek (přesněji stejné skutky) pro něž se předání žádá, již pravomocně odsouzen a zda nebyl trest za to

uložený již vykonán nebo není-li vykováván (příp. ho již vykonat nelze nebo trestní řízení bylo pravomocným rozhodnutím skončeno, pokud zmíněná rozhodnutí nebyla v předepsaném řízení zrušena). Pro existenci takové překážky nic nesvědčí, neboť jakkoli ve shora připomenuté věci 2 T 90/2002 již byl ve Slovenské republice vyhlášen rozsudek, není zatím pravomocný, přičemž podle dostupných údajů není jmenovaný v České republice trestně stíhán /takže nepřichází v úvahu ani překážka upravená v § 414 odst. 6 písm. d) tr. ř./ a nebyl zde ani odsouzen, aniž cokoli svědčí o tom, že by podobné rozhodnutí bylo vydáno ve třetím státě. Ani zjištění tohoto druhu proto neumožňují předání zamítnout.

Jelikož se předání nežádá za účelem výkonu trestu, podmínka upravená v § 411 odst. 6 písm. e) tr. ř. není relevantní.

Dlužno proto ještě poznamenat, že ačkoli Š. G. před soudem prohlásil, že se cítí být českým občanem, protože má v České republice rodinu, veškerá šetření potvrzují, že české občanství žádným ze známých způsobů nezískal, je tedy občanem slovenským a v České republice ani nepožádal o azyl (podle dřívější) či mezinárodní ochranu (podle současné) právní úpravy. To, že žije s družkou, s níž má dceru, na závěr o splnění podmínek pro výkon evropských zatýkacích rozkazů nemá vliv, zvláště lze-li na jejich základě (byť za splnění určitých dalších podmínek) předat do ciziny i českého občana.

Jak je tedy zřejmé, zjistil soud, že žádná překážka nebrání výkonu obou vydaných evropských zatýkacích rozkazů, na jejich základě je vyžadováno předání Š. G. k trestnímu stíhání do Slovenské republiky, a za takovou nepovažuje ani to, že postupně byly vydány dva takové rozkazy, neboť je-li o předání žádáno stejným státem, neuplatní se volba, již jinak předvídá ustanovení § 419 odst. 1 tr. ř. pro případ jejich souběhu. Pro takový závěr nesporně svědčí možnost státu, jemuž již vyžádaná osoba byla předána, žádat dodatečně o souhlas se stíháním jiných trestných činů spáchaných před předáním či o souhlas s vykonáním trestu odnětí svobody (ochranného opatření) apod. To ovšem za dané situace nic nemění na tom, že Š. G., který se svým předáním nesouhlasí, se nevzdal ani uplatnění zásady speciality.

Jelikož soud rozhodl o předání, byl současně zákonem zavázán i k obligatornímu rozhodnutí o přeměně vazby předběžné ve vazbu předávací ve smyslu § 411 odst. 4 tr. ř., která není vázána na žádný konkrétní vazební důvod a je bezprostředním důsledkem prve zmíněného rozhodnutí.